

Lucrurile s-au mai așezat: în fața televizorului n-au mai rămas decât două fotolii, ocupate pe rând de membrii familiei, după vîrste și preocupări. Doar la **Actualități** e folosită și canapeaua pe care se poate moțâi pînă la "situația din Golf" sau crimele zilei și se poate dormi de-a binelea cînd filmul așteptat se dovedește o melodramă clasică pe tema "poți să faci orice, el tot pe cea mai tînră (ori mai bogată) o s-o prefere" - ceea ce rupe inima unei largi categorii de persoane simțitoare, cu pensie mică dar suflet nobil.

O asemenea persoană e și Berta, vecina noastră, căreia soarta i-a dat lovituri după lovituri (ce titlu de roman-foileton ar fi **Soarta Bertei!**), ultima fiind stricarea iremediabilă a bătrînului Temp 2, cîștigat la Loto prin anii '60 ("venea la mine tot cartierul să vadă varietățile și Sfîntul, stăteau și pe holișor și pe marginea căzii"). L-a plîns ca pe un soț fidel ce i-a fost și acum ar vrea să-l înlocuiască, dar la suma disponibilă din banii de înmormîntare n-a găsit nici măcar unul vechi.

Berta e delicată, nu-l place să deranjeze, cu multă stînjeneală ne-a comunicat rugămintea ei: dacă e posibil să vadă la noi **epizodu**. Din tot programul e singurul lucru la care n-ar putea să renunțe, altfel are radio și ziarele, cozile și telefonul, e bine informată. Cum să refuzi asemenea dorință? Astfel încît, cum se anunța **Guldenburgul**, unul din noi se ducea la baie, scotea capul pe gemuleț și lansa strigătul conspirativ E-pi-zoo-duu (baia noastră comunicînd printr-un luminator cu garsoniera Bertei de deasupra). Ca și cum atît ar fi așteptat, într-un minut bătrînica suna la ușă, îmbrăcată ca de vizită. Ceilalți membri ai familiei dispăreau care încotro pe la treburile lor și în cele două fotolii rămîneau doar soacra mea și Berta, să vadă ce mai face contesa; nu cea bătrînă, care ar fi mai apropiată de vîrsta lor, ci cea matură, ca să zicem așa, cu care cred că se identifică: îi mai arde de-o idilă cu un pianist leohin (fascinația artei, ehe), o place se pare și administratorul cel misterios-mustăcios... Am aflat fără să vreau toate astea fiindcă vecina e cam surdă, ceea ce n-o împiedică să comenteze fiecare secvență. Oricît aș fi vrut să mă concentrez pe spalturile de corectat, le auzeam răcnind una la alta: "uite așa un salon mi-ar plăcea și mie", "... și o menajeră și un șofer devotat ca Herr Kröger", "ce bestie chelul, ce scîrbă de om", "oh, micul dejun pe terasă, vara, ce beau el acolo? oranjadă?", "tot așa, la Potcoava, aveam un docar cu un cal, Mișu îl chema..."

Cînd se auzea dublul oftat de regret din rărunchi - invariabil cele două rămîneau "sur leur soif" - știam că se eliberează terenul și e rîndul meu la fotoliu, în concurență cu mama care preferă concertele de pe II.

Din episod în episod soacra a prins drag și milă de Berta, au atîtea cunoștințe comune, birfe, supoziții ("ce ți-am zis eu data trecută că nu-l mort, ai să-l vezi cum apare") - încît de la un timp, de cîte ori începea un film care se bănuia cu intrigi de amor se repezea la geamul de la baie, oricît de tîrziu ar fi fost, oricît de ocupate locurile, și striga **Eplzodu** iar Berta ca din pușcă sosea, în rochia ei de mătase cu buline, ceea ce ne făcea să credem că doarme îmbrăcată. **Eplzodu** a cucerit teren, s-a extins și la familia poloneză de duminică, pe străzile din San Francisco, la Telecinematecă, iar evazionistele mele, tot entuziasmîndu-se de blănurile Lizei și de curajul lui Michael, surde la realități și actualități, ignoră ce-a zis primarul, că recolta de cartofi nu e promițătoare, sfecla-moft, ca să nu mai pomenim de căldura de la iarnă, că apa nu curge decât între 5 și 6 dimineața și cînd sînt meciuri internaționale - cu asta s-au obișnuit, ca și cu mutatul din cameră în cameră cu becul după noi. Ce diktat, ce greve, ce privatizare, ce piață - problema e ce-o să facă Nane cu bebelușul și dacă scapă Kitty cu viață.

Acum cîteva zile, fiul meu, cu cinismul propriu adolescenților, a scos antena din televizor taman între strigătul conspirativ și sosirea Bertei. Mi s-a strîns inima cum se uitau amîndouă bătrînele disperate la ecranul plin de purici strălucitori ("poate-i de la ei", "mai încercați la butoane că pierdem începutul") și tocmai mă gîndeam să pun antena la loc, cînd Berta, în culmea nerăbdării, i-a propus soacră-mi să meargă la vecinul de la parter, pe care nimeni nu-l poate suferi fiindcă are mania bizară să cotrobăie în pubelele de

gunoi. De atunci, cele două ne sfidează, nu mai au nevoie de fotoliile noastre, stau mereu cu urechile ciulite spre parter, de unde se aude cel puțin o dată pe seară strigătul cu intonație de comandă militară Epi-zoo-du.

Și mi-a mai comunicat soacra mea că vecinul, fost căpitan sau așa ceva, e un om foarte agreabil și cumsecade, deși stă în maieu și cu picioarele goale în fața lor și le zice "mamaie". Televizorul lui e în culori. Nu-se-compa-ră. De fesenist e fesenist ex- căpitanul, dar are dreptatea lui. Prea strîmbă din nas intelectualii ăștia la toate. Nu sînt constructivi.

ADRIANA BITTEL

